Rose Waterbrooková

VIANOČNÉ ŠTENIATKO

FRAGMENT

Vianočné šteniatko

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rose Waterbrooková
Vianočné šteniatko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Amálkine zvieratká

VIANOČNÉ ŠTENIATKO

Rose Waterbrooková

FRAGMENT

S láskou pre moju úžasnú Améliu

Rose Waterbrook: *Lost Puppy at Christmas*

Copyright © 2021 by Rose Waterbrook
Interior illustrations by Sam Meadows
Translation © Viktória Floreková, 2026
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026
E-book konverzia © Grafické a DTP studio Albatros Media

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5519-1
ISBN e-knihy 978-80-566-5568-9 (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-5569-6 (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5570-2 (mobi)

Obsah

1. kapitola – Zvláštny zvuk 7

2. kapitola – Úžasný nález 14

3. kapitola – Šteniatko v dome 27

4. kapitola – Hľadá sa majiteľ 37

5. kapitola – Problémy v práci 48

6. kapitola – Útek! 63

7. kapitola – Nebezpečenstvo na poli 73

8. kapitola – Ešte viac lásky 87

9. kapitola – Prípravy na Vianoce 93

10. kapitola – Klopanie na dvere 107

11. kapitola – Pani Higgsová 116

12. kapitola – Konečne Vianoce! 132

Lucky

1. kapitola
Zvláštny zvuk

„Ponáhľaj sa, Amélia, hádam nechceš zmeškať posledný školský deň!“ zakričala Sally z chodby.

Amélia si narýchlo prehodila cez plecia sveter a schmatla tašku zo zeme. Naozaj sa veľmi snažila chodiť načas, vážne, ale každé ráno sa jej čas akoby niekam rozplynul. „Už idem, mami!“ zvolala a zastavila sa len na sekundu,

aby si do predného vrecka tašky napratala čitateľský denník. Potom s dupotom zbehla dole schodmi, posledné dva stupienky preskočila a pristála rovno pred mamou.

Sally sa usmiala a podala jej kabát. Dnes bol posledný školský deň pred vianočnými prázdninami a vonku bolo chladno a sychravo.

Amélia si obliekla kabát a vyšla von za mamou. Každý deň spolu chodili do školy pešo. Bolo to síce viac ako kilometer, ale Amélii to ani trochu neprekážalo. Milovala čerstvý vzduch, rada trávila čas vonku a počas prechádzky vždy objavila niečo zaujímavé.

„Pozri, mami, vidíš tú rannú rosu na tráve?“ ukázala Amélia. „Vyzerá to, akoby niekto všade

naokolo rozsypal diamanty!“ Ranné slnko sa odrážalo v kvapkách rosy a tie sa prekrásne trblietali.

„Je to nádhera,“ usmiala sa Sally. „A cítiš ten vzduch? Myslím, že dnes v noci bude poriadne mrznúť. Možno sa tie diamanty premenia na perly.

Amélia chodila do jedinej školy v Ridlingtone. Bolo to malé mestečko hlboko v srdci anglického vidieka. Školu mala rada, ale už sa nesmierne tešila na vianočné prázdniny. Jej mamička Sally pracovala v účtovníckej firme na námestí, len kúsok od školy. Amélia vedela, že mama nie je v práci najspokojnejšia. Sally to síce išlo s číslami skvele a aj s ľuďmi vychádzala

dobre, lenže jej šéf, pán Gunder, každú chvíľu nadával, vykrikoval a bol stále nespokojný. Amélia ho vôbec nemala rada. Mama hovorievala, že pán Gunder je skrátka permanentne nahnevaný človek a netreba si to brať osobne.

Len kúsok od ich domu prechádzali okolo živého plota, v ktorom bola rozpadnutá bránka. Viedla na poorané pole. Amélia mala zrazu pocit, že z druhej strany plota počuje akýsi šuchot a tiché, žalostné kňučanie.

„Mami, počula si? Čo to bolo?“

Obe zastali a započúvali sa, no zvuk sa už nezopakoval.

„Môžeme sa ísť pozrieť na pole?“ poprosila Amélia.

Sally sa zatvárila ustarostene. „Tak dobre, poďme sa tam rýchlo pozrieť. Znelo to ako nejaké zranené zvieratko.“

Prešli cez bránku a začali prehľadávať vysokú trávu na okraji poľa. Vo vlhkom blate objavili zvieracie stopy. Amélia ich nasledovala. Zdalo sa, že vedú priamo do hustého hlohového kríka. Čupla si a pokúsila sa nazrieť pomedzi konáre. Bola tam tma a plno starého jesenného lístia, ktoré tam nafúkal vietor. Žiadne zvieratko však nevidela.

Postavila sa a poobzerala sa okolo seba. Pred sebou mala pusté poorané pole lemované živým plotom. V jamách sa po nedávnych silných dažďoch vytvorili mláky. Na konci poľa,

hneď vedľa priekopy trčala zo svahu veľká odtoková rúra. Na vedľajšej lúke sa pásli ovce a ešte o kúsok ďalej stálo obrovské panské sídlo, pred ktorým boli neobyčajne tvarované kríky, aké Amélia nikdy doteraz nevidela.

„Čo je to za miesto?“ opýtala sa mamičky a ukázala prstom na budovu.

„Ach, to je kaštieľ. Kedysi dávno v ňom žil tunajší pán, ktorému patrili všetky okolité farmy a pozemky. Vtedy sa tam usporadúvali bály a honosné večierky. Mali veľké stajne a v kaštieli pracovalo množstvo ľudí. Dnes tam žije už len pani Higgsová. No nie je úplne sama. Má komorníka, kuchárku aj záhradníka. V práci jej robievam účtovníctvo. Je to veľmi

milá dáma. Podarilo sa ti zistiť, čo to bolo za zvuk?“

„Nie,“ povzdychla si Amélia a palicou opatrne štuchla do kríka.

„Možno to bola myška alebo nejaký vtáčik v hloží,“ usúdila Sally.

Amélii sa to však nezdalo. „Nemôžeme ešte chvíľku hľadať?“

„Mrzí ma to, zlatíčko, ale už nemáme čas. Ak chceme prísť do školy a do práce načas, musíme zapnúť turbo rýchlosť! Vrátime sa sem cestou domov. Zapamätaj si, kde presne to je – hneď vedľa rozpadnutej bránky.“

Amélia prikývla a cupitala za mamou, ktorá rázne vykročila smerom k mestečku.